

GROEIEND BEWUSTZIJN

HOOFDSTUK VIII.

SPRONGSGEWIJZE ONTWIKKELING.

Als wij te maken hebben met een dierlijk bewustzijn, dan is het bijna ongelooflijk dat zo'n dier vanuit de ene incarnatie in de volgende weer mens kan zijn. Ook bij mensen zien we soortgelijke verschijnselen. Er is een periode waarin ze iets doormaken en dan blijkt ineens dat het bewustzijn zich opnieuw a.h.w. heeft ontplooid en ontwikkeld. Wij zouden hier kunnen spreken van een sprongsgewijze ontwikkeling, omdat in feite de geleidelijkheid niet kenbaar is.

Nu hebben we in een vorig deel van deze cursus al eens gesproken over de manier waarop dat groeit en in een nog verder in het verleden liggende cursus hebben we dit allemaal uitgewerkt. Ik wil dat dus niet al te precies behandelen.

Een bewustzijn heeft twee factoren waarmee we altijd rekening moeten houden.

In de eerste plaats natuurlijk de vanuit het "ik" gerichte beleving.

In de tweede plaats het vermogen om een deel van deze beleving naar een punt buiten het "ik" te projecteren. Dat zijn de belangrijke factoren bij elk groeiend bewustzijn.

Bij een dier zien wij - en nu wil ik de mens even buiten beschouwing laten - dat het verantwoordelijkheid op zich kan nemen. Het kan een wijfje zijn dat de aanvoerster wordt van een olifantenkudde, het kan een hengst zijn die de paarden aanvoert. Zo'n dier begint in wezen dus wel met zichzelf. Het gaat een kudde zien als een verlengstuk van zichzelf, maar het gaat tevens begrijpen dat die delen van het "ik" afzonderlijke eigenschappen hebben. Hierdoor kan het bewustzijn enorm groeien. Want op het ogenblik, dat ik niet alles meer beoordeel aan de hand van mijn eigen kwaliteiten en eigenschappen alleen, betreed ik al een ruimere wereld. Die veel ruimere wereld is geestelijk zo groot, dat de incarnatiemogelijkheid als mens daar eigenlijk uit voortvloeit.

Nu neem ik aan, dat u de dierlijke fase althans grotendeels achter u heeft. Daarom zou ik nu voornamelijk verder willen spreken over de eigenaardige schokken die het bewustzijn kan ondergaan, wanneer we in de materie vertoeven.

Wanneer je leeft, ontwikkel je wat men noemt een gewoontepatroon. Dit houdt in, dat je bepaalde handelingen altijd ongeveer gelijk verricht, dat je oriëntatie t.a.v. je medemensen altijd ongeveer dezelfde is, kortom, dat je wordt geleefd door iets wat je hebt aangewend of wat de wereld je heeft aangeleerd. Er kunnen echter omstandigheden zich voordoen waardoor je niet meer in staat bent op een dergelijke wijze te reageren.

Dat begrijp je dan niet. Het resultaat is, dat er enorme spanningen kunnen rijzen en wat meer is, dat die spanningen vaak ook voor jezelf negatieve effecten hebben; je weet er geen raad mee.

Nu kun je natuurlijk alles wijten aan het tekortschieten van de wereld; iets wat we heel vaak zullen zien vooral bij jongeren. Je kunt echter ook beseffen, dat je de wereld eerst op haar eigen merites moet beoordelen voordat je je relatie met de wereld kunt vaststellen. Op het ogenblik dat dat gebeurt, kom je innerlijk in verwarring. Het beseffend had zijn vaste grenzen, het had zijn zekerheden. Het bezit deze nu niet meer en moet zich opnieuw oriënteren. Dat is een zeer pijnlijk proces.

Heel veel mensen zullen zich, wanneer dat begint, daaraan willen onttrekken. Ze doen dat vaak door terug te vallen op hun gewoonten ofwel de schuld bij de deur van anderen te leggen.

Stel nu, dat je dat niet doet, dan komt er een ogenblik dat je je mentaliteit, je gedrag, je reactie onder de loupe gaat nemen. Maar als je dat doet met een besef dat buiten je de wereld anders reageert dan jij hebt gedacht, dan verandert ook je waardering voor de wereld en je relatie met de wereld. Waar dat gebeurt, ontstaat er een geheel nieuwe ontwikkeling. Het "ik" maakt dan a.h.w. met een schok (meestal niet al te aangenaam, maar het duurt niet lang) een sprong in zijn relatie met de wereld. Je gaat allerlei dingen, ook uit het verleden, anders bekijken. Je ziet je eigen doelstellingen in een geheel nieuw licht. Vanaf dat moment zal dus de emotionele waarde, die wordt overgedragen naar de geest, ook van een ander gehalte zijn. Dat betekent, dat die geest op haar beurt een aantal nieuwe resonanties verwerft.

Elke resonantie voor de geest is in wezen een mogelijkheid om contact te hebben met anderen en van die anderen gegevens, kracht e.d. te ontvangen. Het is duidelijk, dat niet alleen maar in de materie je denken en je gedrag enige wijzigingen ondergaan, ook je innerlijk ondergaat wijzigingen en je komt tot een inzicht in de wereld dat je tot op dat ogenblik niet had.

De periode waarin zo'n sprong zich voltrekt kan wat variëren. Er zijn mensen die dat doormaken in een week. Er zijn ook mensen die daar 3 tot 6 maanden over doen. Moet je daar langer over doen, dan kun je niet meer van een sprongsgewijze ontwikkeling spreken. Wat dat betreft zijn ook de neven-effecten anders. Ik zal daar zo dadelijk op terugkomen.

Wat zijn de kwaliteiten die de geest normaal ontvangt? Een mens ontvangt normaal een aantal signalen uit zijn omgeving die onbewust mee worden verwerkt. Dat kunnen gedachten zijn, dat kunnen ook geestelijke invloeden zijn en zelfs waarden uit het gemeenschappelijk bewustzijn. Daarnaast heeft de geest het vermogen om door haar eigen concentratie selectief gegevens te ontleenen aan de omgeving over het gemeenschappelijk bewustzijn. Om dit aan geestelijke krachten te doen heeft ze gewoonlijk niet voldoende doordringingsvermogen. Dat wil zeggen, dat ze dus altijd gebonden blijft aan materiële reacties en relaties.

Op het ogenblik, dat die ontwikkeling sprongsgewijze plaatsvindt, verandert dit de hele relatie. Want nu gaan geestelijke elementen opeens veel sterker spreken dan stoffelijke. De stoffelijke namelijk lopen nog in de oude tendens, omdat de afstemming van de persoonlijkheid op materiële waarden niet opeens in bijna het tegengestelde kan veranderen omdat gewoonten en denkgewoonten nog een tijd worden doorgezet, ook als deze verandering van bewustzijn inderdaad heeft plaatsgevonden. Het betekent, dat de eerste vernieuwende factoren altijd uit de geest komen.

Hier is dan de vraag: Met welke sferen of met welke entiteiten (het komt op hetzelfde neer) kan ik in contact komen? Het onmiddellijke contact van een mens voor zover dit enigszins bewust of halfbewust kan worden beleefd is doorgaans met entiteiten die op aarde hebben geleefd ofwel nog stofgebonden zijn, danwel nog in de vormkende sferen vertoeven.

De mogelijkheden om verder contacten te leggen zijn voor de doorsnee-mens praktisch nil.

Nu komt de sprong. Dat betekent, dat de gehele waardering van vorm, formaliteit e.d. wegvalt. Wij boren dus plotseling sferen aan waarin de beperking van de vorm niet meer bestaat. Maar dat houdt in dat punt 1 deze geestelijke krachten werken met essentie en niet meer met uiterlijkheid. Het resultaat voor een mens is, dat hij sterk intuïtief gaat reageren. Hij ziet veel meer dingen zonder ze eigenlijk verstandelijk te kunnen benaderen.

Punt 2: de mens wordt gevoeliger voor entiteiten. Ook dat is logisch. Het is voor sommigen helderziendheid of helderhorendheid, maar het kan net zo goed zijn dat men gaat dromen of dat men zich op een andere manier gaat bezighouden met paranormale waarden.

Maar het paranormale, d.w.z. datgene wat de norm te boven gaat en niet verklaarbaar is uit de norm, speelt in toenemende mate een rol in het leven. De kracht die je nodig hebt is voor een normaal mens te vergelijken met zijn eigen aanvaarding van een kernbron (b.v. God), danwel diens eigen besef van verbonden zijn met bepaalde entiteiten. Waar dit besef niet bestaat, kan geen kracht worden ontleend. Aangezien onze godsvoorstelling over het algemeen beperkt is, betekent het ook dat ons vermogen om uit God kracht te verkrijgen en die zelf bewust te gebruiken eveneens nogal beperkt zal zijn.

Het bewustzijn maakt een sprong. God is niet meer de formuleerbare factor. Hij is een soort emotie die in je speelt. De emotie is niet te begrenzen; ze is niet met redelijke grenzen aan te duiden. Uit de totaliteit kan ik dus veel grotere energie . . . ontleen dan normaal was en wel voor zover mijn wezen in staat is die krachten te verwerven. Dat betekent gewoonlijk dat iemand, die zo'n sprongsgewijze ontwikkeling doormaakt, zijn vermogen om te werken met geestelijke krachten (de z.g. paranormale vermogens) verdrie- tot vertienvoudigd ziet. Dan denkt u: dat is nogal wat. Maar het ligt er maar aan wat u nu heeft. Het is een factor van vermenigvuldiging; het heeft niet zonder meer een uitbreiding per se.

De situatie waarin het bewustzijn zich dan bevindt is in de eerste plaats: oriënteren. Want, zoals ik al heb gezegd, je zit vast aan oude gewoonten van denken, van stoffelijk reageren. Ook geestelijk zul je bepaalde gewoonten niet zo gemakkelijk helemaal uit het oog verliezen. Maar er is een doorbreking; en die doorbreking wordt groter. Denk aan een stormvloed waardoor een dijk door een oorspronkelijk klein stroompje water wordt doorbroken en dat erodeert dermate sterk dat op een gegeven ogenblik een groot gedeelte van de dijk doorbreekt.

Een soortgelijk effect zien we nu in het bewustzijn plaatsvinden. Dat heeft het voordeel dat je eraan kunt gewinnen. Want als je ineens met een totaal nieuwe visie en een totaal nieuwe mogelijkheid met een wereld wordt geconfronteerd, dan kun je dat niet aan. Maar omdat het langzaam begint en steeds sterker wordt, pas je je eigenlijk aan je nieuwe mogelijkheden aan. Het resultaat is dan ook voor buitenstaanders verbluffend en voor de persoon zelf zeer natuurlijk. Je hebt geen tijd om erover na te denken dat het zo gek is gegaan.

Nu je eenmaal in contact bent met niet meer aan de vorm gebonden entiteiten, zul je ook in de meer abstracte zaken steeds sterker geconfronteerd worden met de essentie en niet meer met vorm en formulering. Dit is een heel belangrijk punt.

Formulering op zichzelf betekent beperking van datgene wat wordt geformuleerd. Als ik echter niet meer formuleer maar ervaar, dan zal het totaal van mijn gevoeligheden bepalen in hoeverre het ervarene voor mij kenbaar wordt. Ik heb geen behoefte meer om het vast te leggen; het is er eenvoudig. Dat een persoon op aarde die zover is gekomen steeds

meer contact krijgt met entiteiten is bijna onvermijdelijk.

De contacten die je legt, zullen variëren. Dat kan gaan van een persoonlijk advies of een persoonlijke raad, die dan echter niet meer met redenen omkleed wordt gegeven, tot een geheel nieuw beeld van je mogelijkheden waardoor je plannen zich wijzigen of je manier van optreden en werken veranderen en daarmee ook je functie in de stoffelijke wereld. De situatie waarin de geest dan verkeert, betekent dat ze eigenlijk steeds meer deel wordt van een geestelijke wereld.

Bij het normale bewustzijn zien we wel de overgang van wereld naar sfeer en van sfeer naar wereld. Het is echter altijd als een soort vervolghet verhaal, een soort keukenmeidenroman in een ongeteld aantal afleveringen. Nu blijkt dat de keukenmeidenroman ineens verandert in een gothische stijl en tenslotte misschien in een zeer moderne stijl. De stijl van het geestelijk beleven verandert en dat betekent ook dat ik niet meer als "ik" terugkeer, maar weer beperkt blijf tot diezelfde vormkende sfeer waarin ik al zo lang heb vertoefd.

Een geest, die normaal altijd in laag-Zomerland komt en vandaaruit weer teruggaat, dringt nu ineens door tot de grenzen van hoog-Zomerland en begint met een beleving waardoor haar hele visie op incarnatiemogelijkheden verandert. Op deze manier kunnen mensen in zeer korte tijd enorm veel veranderen.

Nu moeten we even naar de menselijke werkelijkheid terug gaan. De samenleving is opgebouwd uit individuen. De meeste mensen weten dat niet. Zij denken altijd: de maatschappij bepaalt mij, maar ook als mens bepaal je mede de maatschappij. Een geest, die bewuster incarneert, zal die maatschappij anders benaderen. Dat wil zeggen, dat er een begin is van een doorbreken van maatschappelijke gewoonten en ritmen. Als dat eenmaal gebeurt, dan kan er een ommekeer plaatsvinden in de mentaliteit van hele koninkrijken of keizerrijken in een à twee geslachten. Dat is een opvallend verschijnsel. Als je namelijk de geschiedenis van de mensheid beschouwt, dan blijkt steeds weer dat er plotseling een soort schokbeweging is.

De hele wereld heeft een veelgodendom en ineens, niemand weet precies hoe, ontstaat er een kleine groep die een eengodendom heeft. Zeker, het gaat uit van de stamgod, ongetwijfeld, maar het sluit alle anderen als mogelijk gelijkwaardige goden uit. Dat is een hele verandering in de benadering van een godsbegrip, maar het betekent ook een verandering in de manier van leven. Want als er vele gelijkwaardige goden zijn, dan kun je die goden tegen elkaar uitspelen. Maar als er slechts één god is, dan is diens wet iets waartegen je je wel kunt verzetten met alle consequenties ervan, maar je dient eraan te gehoorzamen en daarmee basta. Dan kijken we verder hoe zich dat eigenlijk verder ontwikkelt.

Het christendom b.v. maakt de mensheid in wezen los van de dominerende Godheid. Het is meer een soort partnerschap met God dat je aangaat dan dat het een kwestie is van slaafse onderdanigheid. Eens waren de mensen de slaven van hun God. Elke overtreding werd streng gestraft. Nu hebben we te maken met een vriendschappelijke relatie met God waarbij God wel raad geeft maar de consequenties bij de mens liggen en niet meer een kwestie zijn van een goddelijke willekeur zonder meer.

Dan gaan we verder humanitair denken. Dat humanistisch denken is eigenlijk ook niet zo belangrijk. Wel zeker, het is een schokkende verandering. Eens stond de abstractie (de God) onaantastbaar in het middelpunt. Nu komt de mens in het middelpunt te staan. De mens staat in het middelpunt van het gebeuren en wat zich vandaaruit ontwikkelt, heeft nog wel met God te maken, maar de mens is niet meer alleen een soort partner van God geworden, maar hij is ook van stille vennoot verandert in iemand die actief deelneemt, al is het maar door het voeren van de boekhouding bij wijze van spreken.

Het bewustzijn van de mensheid ontwikkelt zich verder. De combinatie van het humanisme (ik hoop niet dat er humanisten zijn die mij dat kwalijk nemen) zou ik toch wel de God-is-dood-beweging willen noemen.

God is dood. Het beeld van God is sterfelijk. De kracht zelf misschien niet maar het beeld. Het beeld dat wij hebben van God is niet meer gefixeerd; het is flexibel geworden. In die flexibiliteit kan de godsbeleving dus worden gedemonstreerd op duizend-en-één verschillende manieren. God kan voor elke mens in één andere vorm optreden en er is geen reden meer om de ene boven de andere te verkiezen. Wij hebben hier te maken met een sprongsgewijze ontwikkeling. Als wij die precies willen oriënteren, kunnen we zeggen dat tussen de jaren '50 en '70 althans een deel van de mensheid een sprong heeft gemaakt in zijn visie op zichzelf en op de wereld. Dit betekende voor die hele groepering - of ze het nu weten en beseffen of niet - een totaal nieuw contact met de kosmos en niet alleen met de wereld.

Het is een beetje overdreven om nu nog te praten over Provo, Oranje vrijstaat, The flower people enz. Dat is allemaal voorbij. Tegenwoordig gaat het anders. Het zijn degenen geweest waarin deze beleving van het "ik" en van de wereld sprongsgewijze en met een enorme nadruk veranderde. Het leven ging er anders uitzien. De mensen gingen er anders uitzien. De eigen verantwoordelijkheid tegenover de wereld werd een heel andere. Nu is dat weer weggeëbd. Maar allen, die op de een of andere manier daarvan deel zijn geweest, zijn veranderd, ook degenen die nu nog leven.

O, er zijn teleurgestelde provo's in rijksbanen. Er zijn teleurgestelde provo's die zijn gaan dichten of acteren. Er zijn misschien nog anderen die wanhopig proberen de ontwikkelingen van de jeugd bij te houden. Dat is helemaal niet erg. Maar die mensen zijn veranderd en daarmee is hun relatie niet alleen met de mensheid maar ook met het onkenbare, met God, met de kosmos, met de sferen veranderd. Wanneer deze zo dadelijk gaan incarneren, dan is het duidelijk dat ze een sprongsgewijze ontwikkeling van bewustzijn hebben doorgemaakt waardoor ze een totaal nieuwe factor gaan vormen in de groei van de mensheid.

Als je dat zo zegt in die termen, dan denkt iedereen: zou dat wel waar zijn? Ik zeg u, dat de mensen inderdaad veranderd zijn. Het gaat niet alleen maar om het zoeken naar de roes, naar de zelferkenning, de egotrip en al die andere dingen meer. Dat zijn uiterlijke verschijnselen van onzekerheid. Als in het "ik" eenmaal een beeld is gekristalliseerd, dan is het onveranderlijk geworden. Het is nu deel geworden van een totaal contact waarbij ook de krachten, die vanuit de geestelijke wereld ergens een rol spelen, opeens veel sterker gaan doorwerken.

O, er moet een grens worden doorbroken; een grens van gewoonte. Maar die grens is niet onoverschrijdbaar voor mensen die zelf al zover veranderd zijn dat hun gewoonten niet meer passen bij de wereld waarin ze leven.

Elke keer weer zien wij in de historie van de mensheid een sprong van deze aard optreden. Enkele generaties nadat die sprong heeft plaatsgevonden, begint het in feite. Er komen nieuwe figuren. Soms zijn het filosofen, soms wetenschappers, soms nieuwe profeten. Zij geven de wereld iets wat tot op dat ogenblik zo nog niet is geweest. Wij zeggen dan: Dat zijn de vernieuwers. Neen, het zijn geen vernieuwers. Het zijn alleen mensen, die hun eigen contact met een hogere wereld menselijk proberen uit te drukken. Door het uitdrukken van deze factor beïnvloeden ze veel meer dan tijdens hun vorig bestaan waarin die sprong plaatsvond de gehele omgeving. Zij worden degenen die de historie van de toekomst voor een groot gedeelte van de mensheid gaan bepalen.

We moeten proberen een paar andere zaken reëel te beschouwen. Dat u een bewustzijn heeft en dat dat bewustzijn doorgaans wel wat zal groeien tijdens een mensenleven, daarover behoeven we niet te strijden. Of u een sprongsgewijze ontwikkeling doormaakt, dat ligt aan uzelf.

Maar welke factoren treden dan op? En dat is typerend.

Iemand, die plotseling een sprong in bewustzijn doormaakt, zal in het begin worden geconfronteerd met een onaanvaardbare wereld. Het eerste dat hij doet, is volgens de oude gewoonte proberen anderen te regeren. Dat lukt niet en daardoor trekt zo iemand zich dan meestal terug. Hij gaat deel uitmaken van een nogal exclusieve groep b.v. Hij richt zich op iets wat supermodern heet en komt tot de ontdekking dat hij ook daar niet verder komt.

Dan komt dat verschrikkelijk ogenblik van de zelfconfrontatie: de donkere trip. Plotseling realiseert hij zich: ik ben voor anderen niet wat ik zelf denk te zijn. En dan krijgen we het kritieke punt, want hier gaat het om de vraag, of de sprong lukt of niet. Kun je dit accepteren, kun je dit verwerken, kun je ermee doorgaan, dan zul je in het begin nog erg veel moeilijkheden hebben met jezelf. Het is als iemand die wil uitscheiden met roken en die toch voortdurend loopt te zoeken of hij nog een sigaret in zijn broekzak of tas vindt.

Elke keer weer corrigeer je jezelf. De periode van correctie is minder lang dan je denkt. Ze duurt gewoonlijk enkele maanden. Daarna heb je de nieuwe gewoonte gevonden, de harmonische gewoonte. Eerst als je die aanpassing hebt bereikt, begint die andere kracht sterker in je op te treden, want nu pas ben je in staat om haar te ontvangen.

Er komt een periode van ijle indrukken. Het is of iets voorbij danst aan de zijkanten van je blikveld. Langzamerhand leer je dat je die dingen kunt pakken met je gedachten, dat het niet gaat om zien of horen, maar dat je gewoon moet leren centraal te denken. Zolang dat nog een poging blijft, zijn de resultaten vraagwaardig. Maar er komt een ogenblik, dat je het spontaan doet.

Het is alsof je spontaan die kracht beetpakt die je nodig hebt, of je spontaan dat denken, dat inzicht, die kwaliteiten tot je trekt die op dat ogenblik passen in je nieuwe bewustzijn en de mogelijkheden van je persoonlijkheid. Vanaf dat moment (dat kan zijn na 6 maanden tot anderhalf jaar) zien we de volle ontplooiing. Elke ontplooiing betekent ook dat het groeiproces van het bewustzijn is veranderd.

U kent wel de praktijken van sommige tuinlieden. Als u b.v. een hortensiaplant heeft en u wilt die laten bloeien, dan moet u de toppen wegsnoeien wanneer ze voor het eerst knop gaat zetten. Als u goed kijkt en u ziet een bladknop, dan haalt u dat eruit. Daarna zet de plant daaronder weer knop; die knop wordt dan een bloem. Op die manier moet u a.h.w. leren snoeien.

Als wij een maximum resultaat van de vernieuwing willen hebben, dan is het niet alleen: wij aanvaarden wat we hebben en we groeien tot in de hemel. Neen, wij gaan voorzichtig de dingen die overbodig zijn in ons geestelijk leven en in ons stoffelijk bestaan weghalen. Wij gaan er niet meer mee werken of op letten, opdat we kunnen komen tot de zaken die essentieel zijn. Dan krijgen we inderdaad die geestelijke bloei.

Een geestelijke bloei, dat moet u wel begrijpen, betekent niet dat u er direct erg florissant gaat uitzien. Heel vaak zie je er juist beroerd uit in zo'n periode. Al is het alleen maar omdat je nog niet in staat bent om alle energieën juist te verwerken en te weten wat er met je gebeurt. Nu heb je echter de mogelijkheid gekregen je eigen kwaliteiten te verveelvoudigen. Die verveelvoudiging van kwaliteiten, die geestelijk en voor een deel ook stoffelijk van belang zal zijn, ontwikkelt zich dan weer tot wat wij noemen rijpheid.

Rijpheid is geen inwijdingsproces zonder meer. Zeker, bij inwijdingsprocessen kan vaak een soortgelijke schok als beschreven optreden met alle gevolgen daarvan zoals eveneens al genoemd, maar het is niet noodzakelijk. Ook zonder inwijding kan deze situatie plotseling voeren tot een verveelvoudiging van wat je de verveelvoudiging van het eigen wezen kunt noemen.

Nu moet ik voorzichtig zijn dat ik niet in de war raak met mijn beeld-spraak.

Een verveelvoudiging ziet u misschien als een plotselinge uitbreiding. U moet het echter eerder zien als het ontstaan van het zaad van nieuwe mogelijkheden. Dat wil zeggen dat de mens, die eenmaal die sprong heeft gemaakt, niet onmiddellijk verder gaat woekeren totdat hij eindelijk de hele kosmos kan omarmen. Maar hij draagt met zich begripsmogelijkheden waardoor hij later in de geest (dus in de sferen en dat betekent voor de doorsnee-mens wel na de dood) in staat zal zijn om werelden, waarmee hij tot op dat ogenblik geen enkel contact had, nu plotseling wel te ontvangen, daarop te reageren en daar a.h.w. in te groeien.

Er is dus eigenlijk een tweeledigheid; er is die meestal in de stof plaatsvindende schokontwikkeling en daarnaast krijgen we dan de daaruit voortkomende, maar intense groeimogelijkheid die praktisch alleen geestelijk bestaat.

Als wij dat willen zien in het geheel van de mensheid, dan wordt het weer moeilijk en dan kunnen we er alleen maar uitkomen door te gaan spreken over de wortelrassen. Als dit ras een wortelras is, dan is het wel een winterpeen, als u het mij vraagt. Het is ontzettend kil in zijn benadering van alles wat van belang is.

Een wortelras geeft aan een bewustzijn dat dominant is en daardoor invloed heeft op de vorm van de mens maar ook op de vorm van zijn wereld en zijn samenleving. Nu is een dergelijke ontwikkeling maar eens in de zoveel duizend jaren denkbaar. Meestal 21.000 jaar. Er zijn zelfs perioden geweest waarin van het ene ras tot het andere meer dan 200.000 jaren verliepen. Maar nu hebben we dus te maken met deze wereld en dit ras.

Kan dit ras plotseling veranderen? Antwoord: dit is niet waarschijnlijk, want de geleidelijke groei is nodig voordat deze plotselinge ommekeer in geestelijke en stoffelijke beleving kan plaatsvinden. Maar als eenmaal voldoende mensen een dergelijke ommekeer hebben doorgemaakt, dan moeten wij ermee rekenen dat zij daardoor totaal nieuwe waarden naar voren gaan brengen in het ras. En als het aantal van deze buiten-beentjes (dat zijn ze in het begin) groot genoeg is geworden, dan zijn zij het die de norm gaan bepalen. Al de anderen zullen zich dan ofwel in gedrag, gewoonte en daardoor op den duur ook in geestelijke waarden gaan aanpassen aan deze verandering, dan wel ze zullen wegvallen. Wij hebben dat gezien met rassen.

Er waren vele mensenrassen. Homo sapiens kwam. Homo sapiens had een grotere herinneringstraining. Hij vond de samenwerking belangrijk niet in een gezagsrelatie maar in een grotere zelfstandigheid van elke persoon voor zich binnen de gemeenschap. Hadden de anderen zich daaraan onderworpen, dan waren ze opgegaan in homo sapiens. Voor een beperkt deel is dat gebeurd. Een groot gedeelte echter van die vroegere soorten hebben zich vastgehouden aan hun eigen habitus. Wat is het resultaat? Ze zijn weggevaagd. Je ziet ze niet meer, je hoort er niets meer van. Hier en daar zie je misschien nog een overblijfsel van een pygmeë, de een of andere oerbewoner van Australië maar daar blijft het bij.

De nieuwe soort die stoffelijk ontstaat, heeft nieuwe behoeften en nieuwe benaderingen. Dat betekent, dat ze de gehele samenhang in de wereld begint te veranderen. Homo sapiens is de eerste mens geweest die in staat was om het niet te laten bij bepaalde zeer primitieve werktuigen zonder meer, maar die begon steeds meer verschillende werktuigen te ontwikkelen en gelijktijdig tevens een kunstvorm waarvoor mede een deel van die werktuigen gebruikt konden worden. Dat is heel typerend geweest.

Als u dit beeld nu even vasthoudt en u denkt aan de huidige situatie, dan zal u duidelijk zijn dat overal in de wereld op het ogenblik een revolutie gaande is. Die revolutie heeft niet alleen maar te maken met de stoffelijke omstandigheden ook al denkt men dat misschien. Ze heeft in wezen te

maken met het onvermogen om zich innerlijk te identificeren met het wereldbeeld waarin men bestaat. Dan kun je dus zonder meer in verzet komen.

Je kunt destructief worden. Je kunt ook proberen iets anders te vinden; een andere waardering voor de wereld, een andere mogelijkheid om daarin te bestaan. Op het ogenblik dat dat gebeurt, krijgen we de schokontwikkeling. Maar uit die schokontwikkeling ontstaat dan (vaak na enkele incarnaties reeds) de nieuwe soort en de vergroting van kwaliteiten. Door die vergroting van kwaliteiten wordt de mogelijkheid geschapen tot verdere ontwikkeling en dominantie.

Groeiend bewustzijn is niet alleen maar een kwestie van geestelijk weelderig rondwapperen totdat je tenslotte de kosmos omvaamt. Het is mede een situatie waardoor alle stofgebondenheid, alle stoffelijke ervaring en zelfs alle ervaringsnoodzaak gepaard gaan met algehele veranderingen van niet alleen je wereld maar ook van jezelf. De wereld wordt op een andere manier manipuleerbaar. Maar je eigen verantwoordelijkheid, zoals je die beleeft en ziet, wordt eveneens een andere. Je relatie met kosmos en God, met de wereld en de materie die je beheerst, verandert. Ben je eenmaal begonnen met het manipuleren, dan verander je ook het ras en niet alleen maar de geest.

Sprekend over een groeiend bewustzijn kunnen we ons natuurlijk afvragen, of er dan altijd een gemiddelde van bewustzijn is. Een gemiddelde bestaat nooit. Het gemiddelde is een abstractie die is ontworpen op grond van het bestaande, maar daardoor op zichzelf onbestaanbaar is.

Er bestaat geen gemiddelde mens. Er bestaat alleen een geprojecteerd gemiddelde waarmee men de kwaliteiten en eigenschappen van een zeer groot aantal mensen tot een gemeenschappelijke noemer probeert te herleiden. Je kunt dus niet zeggen dat deze wereld bestaat uit mensen die allemaal gelijk zijn. Je kunt echter wel zeggen dat in deze wereld een groot aantal mensen leeft die a.h.w. door de relatie met de wereld zelf en de denkbeelden die in de wereld naar voren komen tot een zelfconfrontatie worden gedwongen.

Ik ben bereid te stellen, dat een aantal jaren geleden reeds (dus niet eerst nu) een schokontwikkeling heeft plaatsgevonden in steeds meer persoonlijkheden. De meesten realiseren zich nog niet hoe ze zijn veranderd. Zij zijn het die zo dadelijk het beginsel van een raciale verandering met zich brengen. Deze veranderingen zijn niet te beperken tot Nederland. U zult misschien denken: de hele wereld wordt zo dadelijk beheerst door provo's. Vergeet dat maar. Deze wereld door allen, die tot een nieuwe beleving van zichzelf in de wereld zijn gekomen, veranderd en hervormd. /wordt

Men staat aan de vooravond van een zeer sterke verandering in alle menselijke waarden. Daarbij ligt de nadruk niet alleen op de geestelijke kwaliteiten, maar wel degelijk ook op een totaal nieuw vermogen om energieën en gegevens uit de geest toe te voegen aan het stoffelijke bestaan en gelijktijdig daarmee de reactie- en de oorzaak-en-gevolgverhoudingen op aarde voor zich meer beheersbaar te maken.

Dan kunnen we met ons verhaal niet alleen maar denken aan de eenling. Wij hebben te maken met het geheel. Voor u, indien u zelf betrokken bent bij die verandering, zal dat op dit ogenblik niet gelden, want u beleeft het niet als zodanig. U beleven is voorlopig voor u nog de maatstaf van het zijn. Maar voor het geheel zal elke verandering voor elke mens afzonderlijk betekenen dat er een soort explosieve waarde ontstaat in het geheel. Dat betekent voor het geheel meestal het begin van een verstarring. U heeft misschien wel eens gezien wat er gebeurt, als u een potje met water buiten heeft gezet, terwijl het vriest. Het barst. Waarom? Omdat de uitzetting van de inhoud niet gevolgd kan worden door datgene wat de inhoud moet bevatten.

De mensheid is het vat waarin het gemiddelde van het bestaande bewustzijn een uitingsmogelijkheid kan vinden. Op het ogenblik, dat het uit-

zettingsproces begint, zal er steeds meer spanning komen te staan op de mensheid zoals ze nu is en op haar maatschappelijke en andere beelden. In het begin lijkt het alsof het omhulsel het zal winnen, maar het uitzettingsproces gaat door en voordat je het weet, valt het geheel in gruzelementen; d.w.z. dat de vorm weg is. Zolang de kou of het actieve proces voortduurt, blijft de vorm behouden. Dat zult u ook aan uzelf merken.

Wanneer u die verandering doormaakt, kunt u de uiterlijke zaken niet veranderen. U blijft uzelf gelijk tot het ogenblik, dat u met nieuwe belevingen of condities wordt geconfronteerd en dan is het net dooi. Wat is water dat bevroren was wanneer het lente begint te worden anders dan opeens een amorfe massa: het lost zich op. Het kan in elke vorm worden bevat. Welke vorm, dat hangt van de omstandigheden af. Misschien verdampst het wel, misschien dringt het in de grond, misschien maakt het tijdelijk een vijvertje waarin de muggenlarven nog een tijdje spelen tot ze zoemend opvliegen om de mensen te steken die er ook niets aan kunnen doen.

Wij zijn precies hetzelfde. Wanneer wij het proces ondergaan, dan blijft de uiterlijke vorm behouden, maar ze is niet meer stabiel. Wij passen ons echter veel beter aan. Het is het aanpassingsvermogen dat een rol speelt. Als dat voor ons geldt, dan geldt dat ook voor de maatschappij.

Als er voldoende nieuwe waarden zijn, dan verstart die maatschappij. Maar de maatschappij zit aan vormen vast en de veranderingen die in de verschillende individuen plaatsvinden zijn nog niet tot één geheel geworden. Daarvoor moet het moment komen dat de spanning te groot is geworden. Pas als de spanning te groot is, zien wij het maatschappelijk geheel in scherven uiteenvallen en dan is elke nieuwe vorm, elke nieuwe functie en elke nieuwe werking voor de mensheid ineens weer mogelijk geworden.

Stoffelijk is dat niet zo belangrijk. Per slot van rekening, of je nu een koninkrijk of een republiek bent, een keizerrijk of een anarchie dat maakt niets uit. Het gaat alleen maar om de mensen. Zo is dat natuurlijk ook met vormen.

Geestelijk betekent het, dat er incarnerend veel meer mogelijkheden zijn om jezelf perfect te uiten. En zeker iemand, die de schokontwikkeling heeft doorgemaakt, zal door zijn bewustzijn juist die vorm, die functie kiezen, welke eerst niet bestond, want alles had een vaste vorm. Nu kan hij a.h.w. zelf die vorm maken waarin hij past. Een volledige uiting van de eigen persoonlijkheid, een geheel nieuwe werking en een totaal eigen verantwoordelijkheid ontstaan. Dan zien wij dat het schoksgewijze gebeuren in feite betekent: een veel grotere zelfrealisatie, een veel betere maatschappelijke mogelijkheid. Het betekent ook een totaal nieuwe economische relatie en last but not least een totale vernieuwing van de intermenselijke relaties. Wat mensen onder elkaar en voor elkaar zijn betekent meer voor bewustzijn en bewustwording dan men over het algemeen aanneemt.

Indien die verhoudingen en die relaties kunnen worden gevormd in overeenstemming met de innerlijke waarde van de mensen en daaraan de juiste vorm en uitdrukking worden gegeven, dan is er ineens de perfecte belevingsmogelijkheid in de stof geschapen en is er inderdaad sprake van een snelle groei.

Zeker, het "ik" zal zichzelf beperken, omdat men niet alles tegelijk kan zijn en niet alles tegelijk kan doen. Maar in deze zelfbeperking brengt men dan voor zichzelf weer nieuwe geestelijke contactmogelijkheden. Men brengt voor zichzelf al datgene tot stand wat later in de sferen tot een verdere verruiming van het totale bewustzijn kan bijdragen. Dat, mijne vrienden, zijn de belangrijkste dingen die u zich kunt voorstellen.

Ik zeg u: deze wereld en dit menselijke ras bevinden zich in een gistingsperiode. De spanningen zijn zo groot geworden dat langzaam maar zeker de aardkorst begint te barsten. Dat betekent, dat nieuwe aanpassingen mogelijk zijn. Maar die aanpassingen kunnen alleen zinvol zijn, indien ze van

binnenuit geschieden, indien de geestelijke krachten en de geestelijke waarden in toenemende mate worden gebruikt om de juiste stoffelijke oriëntatie tot stand te brengen.

Ik ben ervan overtuigd, dat u - misschien niet meer in dit leven, maar zeker voor uw volgende incarnatie - hiervan getuige zult zijn. Dan zult u met mij zeggen: De sprongsgewijze ontwikkeling is een van de beste manifestaties van het in ons en in de kosmos groeiend bewustzijn.

-:-

DE TAAL VAN DE MEESTERS.

De taal van de Meesters is altijd een beetje anders dan die van de gewone mensen. Als je een Meester hoort en hij heeft het over de spiegelende lotusvijvers en dergelijke, dan moet je dat zelf vertalen. Ik heb geprobeerd om daarover het een en ander te weten te komen en dat ga ik u nu vertellen. U heeft dan meteen iets om uw bewustzijn wat verder te laten groeien; een soort kunstmest.

Een Meester zal over het algemeen spreken in termen die behoren bij zijn eigen cultuur en beschaving, maar die door een samenhang zich niet onttrekken aan het normale taalgebruik. Als men gewoon tot u zegt: 'Hè jón, sta niet zo te' vult u zelf maar in, dan is dat heel iets anders dan als iemand u toeroept: 'Bedenkt wel, gij zult niet' De Meester moet afstand nemen van het normale taalgebruik om gehoord te worden.

Een Meester heeft verder uit de aard der zaak heel veel dingen die hij niet zo gemakkelijk kan vertalen. Een gewoon mens kan meestal wel gewoon met anderen praten. Zelfs als je over kleuren praat. Je ziet ze misschien wat verschillend, maar je weet van elkaar wat je bedoelt. De Meester heeft te maken met kosmische kleuren. Hij heeft te maken met alles wat eigenlijk niet te zeggen is. Het resultaat is, dat de Meester over het algemeen spreekt in gelijkenissen. En als gelijkenissen niet voldoende zijn, dan vertelt hij verhaaltjes.

Heeft u zich wel eens afgevraagd waar al die vreemde legenden en sprookjes vandaan zijn gekomen? Het merendeel van die verhalen is eigenlijk het eindproduct door mensen gemaakt uit datgene wat Meesters eens hebben verteld. Soms maken ze een hele roman van iets wat eigenlijk een volksverhaal is. Neem b.v. de Golem.

De Golem, zeggen de mensen, is een robot die door een magische rabbi werd gemaakt en die bezielde werd door een heilige naam die in het voorhoofd was gegrift. Wat de mensen niet weten is, dat de herkomst van dat verhaal is te herleiden tot een Babylonische Meester, die ongeveer 2700 jaar v. Chr. heeft geleefd. Deze vertelde namelijk zijn versie van het scheppen van de mens.

Zoals velen uit die tijd vertelde ook hij dat de mens uit aarde was gevormd. Hij moest duidelijk maken dat de mens uit materie was gevormd door de geest. En om nu uit te leggen waar het leven vandaan kwam, sprak hij inderdaad over de magische naam die in het voorhoofd werd gegrift. Vanaf dat ogenblik en niet vóór die tijd kon de mens leven.

Een gevarieerde versie daarvan zien we trouwens ook in het joodse geloof. Leest u maar in de Thenach (het Oude Testament) de eerste schepping: God blies aan Adam zijn adem in. Hier heeft men dus de naam willen afschaffen, want de naam van God was heilig. Andere namen waren niet erkend. Dus moest er iets voor in de plaats komen, namelijk God, die zijn geest zond in het stoffelijke voertuig. Zo is het eigenlijk gekomen.

Die Golem bleef een eigen leven leiden in de legende. Langzamerhand ging men begrijpen dat de mens bepaalde goddelijke kwaliteiten bezit. Dan zou het dus ook mogelijk moeten zijn dat de mens die kwaliteiten gebruikt om de goddelijke kracht als het ware naar beneden te halen. Als hij dan de Naam schrijft op het voorhoofd van een pop uit leem of uit aarde, zou die opeens gaan leven. Daar komt nu het hele begrip van de Golem vandaan.

Het verhaal van de Golem is indertijd door een overigens niet-joodse verteller omgezet in een soort poppenspel, net zoals de Faust. Dat was oorspronkelijk ook een poppenspel. Daaruit heeft men weer nieuwe overleveringen gehaald. Uit die nieuwe overleveringen is tenslotte omstreeks 1900 een roman ontstaan die uitbeeldt wat u weet van de Golem. Woorden van een Meester geworden tot een mystieke roman. Het klinkt krankzinnig maar het is zo.

Als we andere verhalen ontleden (de godenverhalen van de Ramayana b.v.), dan hebben we niet alleen te maken met allerlei vreemde figuren, een soort wajang wong die zich afspeelt tussen hemel en aarde, maar we hebben gewoon te maken met de woorden van de oude wijzen. Die woorden moesten iets duidelijk maken. Daarom moesten ze spreken over de held die in staat is om de goden, de koningen der demonen, te verslaan. Daarom moesten ze spreken over de deugd niet alleen maar als iets wat je doet, maar als een situatie waaruit onmiddellijk een kracht voortkomt. Daarom moest men delen van de dierenwereld vergoddelijken om duidelijk te maken dat de mens samen met de natuur sterker is dan de meeste demonen.

De woorden van de Meesters zijn alijdt bijzonder duister voor degenen die proberen ze uit te leggen. Die uitleggingen worden dan de verhalen die op den duur als een sprookje blijven voortbestaan.

Laten wij eens kijken naar de Wereldleraar.

De Wereldleraar zei eens letterlijk: 'Je bent een dwaas, als je van de ene stad naar de andere gaat lopen terwijl je haast hebt, als er ook een trein gaat.'

Dan zeg je: Wat is dat voor een krankzinnig beeld. Zo gek is het ook weer niet. Misschien komt er later een heel verhaal over het voordeel van het rijden in treinen. Er zouden dan geen treinen meer zijn. De gelovigen gaan dan kunsttreintjes maken om daarmee een geestelijke beleving te hebben, want zo gek zijn ze nog wel.

De Wereldleraar heeft eigenlijk dit bedoeld: Als er twee mogelijkheden zijn om iets te bereiken en je wilt het bereiken, dan moet je de snelste weg kiezen. Zo eenvoudig is het. Hij bedoelde dat niet alleen in stoffelijke zin; dat hebben de mensen gedacht. Hij bedoelde het als een werken met geestelijke krachten zowel als met stoffelijke krachten. Het resultaat is, dat hij kwam tot allerlei gelijkenissen die laten zien dat de man heel erg nuchter was. Dat vergeten de mensen nogal eens. Zij denken altijd: een Meester is iemand die stoffelijk gezien bezopen is maar mystiek buitengewoon. Laat mij u vertellen dat een Meester meestal practischer is dan de doorsnee-mens die zichzelf een practicus noemt.

Een ander woord dat ook uit de laatste leringen van de Wereldmeester stamt: 'Wanneer ik inga tot de geest, dan word ik mij bewust van mijn materie.' Hoe kan dat? Ingaan tot de geest (dus slapen) en dan je bewust worden van je materie. Neen, het is zo: Als ik inga tot de werkelijkheid van mijn persoonlijkheid (de geest is mijn werkelijkheid), dan word ik mij pas bewust van de betekenis die het stoffelijke voor mij heeft.

Eens zal er wel iemand komen die daarover een heel verhaal maakt: Iemand die worstelt om de moeilijke weg te gaan naar het rijk van de geest, die door het rijk van de geest doolt, tijdelijk terugkomt op aarde en in plaats van een heel gewone nietsnut plotseling een vorst is geworden. Zo gaat dat.

De taal van de Meesters is onbegrijpelijk omdat je probeert haar in je eigen termen om te zetten. En als dat niet gaat, dan maak je er maar een verhaaltje van.

Als ik u een verhaal zou willen vertellen over al datgene wat die Meesters allemaal hebben gebracht, dan kan ik kiezen. Ik kan proberen het weg te drukken, dan wordt het een evangelie, een Korân of iets dergelijks; iets wat in feite losstaat van de stoffelijke werkelijkheid. Of ik kan het verwerken tot iets wat praktisch is, maar dan maken de mensen er een verhaaltje van, omdat ze geen raad weten met de conclusies die daaruit worden getrokken. Neem nu Doornroosje.

Doornroosje vind ik een schitterend sprookje. De meeste mensen realiseren zich allang niet meer waar het vandaan komt. Het is overigens een sprookje dat niet zo oud is als sommigen denken. Het stamt eigenlijk in zijn aanleg uit de vroeg-Frankische tijd, dat is ongeveer 500 n. Chr.

Er was toen een ingewijde (noem hem maar een kleine Meester) die het verhaal vertelde dat eigenlijk ging over de ziel. Hij zei: Je wordt geconfronteerd met goed en kwaad. Het kwade brengt altijd de beperking van het goede. Hoe groter de innerlijke schoonheid is die je bereikt, des te kwetsbaarder ben je voor de aanvallen van het kwaad. En omdat je het kwaad nooit verwacht, zal het je treffen. Dan komt er een ogenblik, dat je bent omringd door een ondoordringbare haag. Je bent niet te bereiken voor de mensheid; dan slaap je. Maar dan komt er iemand, die eindelijk door de haag heendringt. Eén kracht, één begrip, één lichtstraal beroert je en opeens begint alles weer te leven, ben je deel van de wereld, maar gelijktijdig ben je veranderd en vernieuwd.

Toen ze vroegen hoe dat moest worden voorgesteld, werd er maar een koning en een koningin bijgehaald. Het is tegenwoordig nog zo: Je hebt het sprookje van Oranje, het geheim van Soestdijk en al die dingen meer. Daar kunnen ze later ook hele sprookjes over vertellen.

Dat soort dingen begrijpen is natuurlijk een beetje moeilijk. En toch, aan de andere kant, als u de woorden van een Meester hoort, waarom zou hij het zo gezegd hebben?

'Er is geen God dan God. En geen God boven God, want God is en God is de Hoogste.'

Een vrije vertaling van de oorspronkelijke aanhef van de Korân. Waarom moet dat zo ingewikkeld worden gezegd? dat er geen God is dan God? Een eengodendom dus? Neen, het gaat nog iets verder. Er is maar één kracht waaruit alle krachten voortkomen. Als wij alles herleiden tot deze ene kracht, dan blijkt dat er niets anders duurzaam is dan deze kracht. Dat werd daarmee bedoeld. Maar als je ziet wat ze ervan gemaakt hebben, dat is meestal een aanleiding om anderen om hals te brengen

Mohammed was in zijn eigen recht een priester. Dat vergeten de mensen, want hij was niet christelijk. En als je niet christelijk bent, kun je nooit een Meester zijn. Mohammed drong door tot de essentie en in bepaalde verhalen zelfs tot de dromen, die hij eens heeft gedictieerd. In zijn opstijgen tot de zevende hemel zit veel meer dan de mensen begrijpen. Niet dat er zeven hemelen zijn. Het is wel zo, dat wij door heel veel verschillende begripstoestanden heen moeten gaan voordat wij in staat zijn om ook maar een vliedend contact te hebben met de werkelijkheid van God. Maar als Mohammed dat op zijn manier vertaalt en in de termen van zijn tijd zegt, dan maken de mensen er een sprookje van of een heilige legende. Dat is iets wat altijd pijnlijk aankomt.

Als u de woorden van de Meesters leest (wij hebben er al verschillende gegeven in de loop der tijden), dan moet u niet trachten dat te zien als een letterlijke waarheid zonder meer. De taal van de Meesters is de taal van het onzegbare uitgedrukt in gelijkenissen. Pas als u dat gaat begrijpen, dringt u door tot de essentie van de boodschap die gegeven wordt.

Het is gemakkelijk genoeg te zeggen: 'Er is geen God dan God'. Of: 'Ik ben de Here uw God en gij zult geen vreemde beelden voor mijn aanschijn stellen'. Maar wat het betekent, kun je pas begrijpen, als je doordringt tot de essentie die de Meester heeft bedoeld. Dat kun je nooit, als je de zaak vormvast opperst en laat staan. De meeste mensen gebruiken hun geloof als een soort stijf sel om de waarheid die hun is geleerd te doen verstarren totdat niemand meer daarmee weg weet. Dat wrijft je ziel nog erger dan een stijf boordje je hals.

Wat u moet doen is gewoon zoeken naar de betekenis van: Ik ben de Heer uw God. Gij zult geen vreemde beelden voor mijn aanschijn stellen. Aanschijn is niet alleen maar aangezicht. Het betekent namelijk ook straling. Als u het precies vertaalt, dan staat er eigenlijk: Elke voorstelling, die ik mij maak van het Goddelijke staat tussen de uitstraling van de werkelijkheid en mijn eigen wezen. Het schermt mij af voor God. Het vervreemt mij van de stralende werkelijkheid waarvan ik deel uitmaak. En dan klinkt het ineens heel anders.

Op die manier zoudt u moeten proberen na te gaan wat het kan betekenen. Niet een onveranderlijke strakke waarheid. De taal van de Meesters is de taal van de gelijkenis. Het is de taal van de aanleiding, de indicatie van iets wat je in jezelf moet voelen om het waar te maken.

Er zijn heel veel mensen die zeggen: Zonder strakke normen komen we er niet. Onthoudt u één ding: Als je de waarheid in het corset rijgt, dan valt ze voortdurend flauw vanwege de vapeurs. De waarheid moet vrijelijk kunnen bestaan. De kracht in ons moet vrijelijk kunnen bestaan. Al datgene wat zich in ons afspeelt, moeten we niet zien als iets wat apart staat van de werkelijkheid; het is er deel van.

Een Chinese Meester heeft eens gezegd: 'Wanneer ik wil opstijgen tot de hemeldraak en mijn blik daarop richt, zo sta ik al voor de gloeiende draak die de onderwereld beheerst. Pas als ik deze heb overwonnen, kan ik opstijgen tot de ruimte.'

Ja, zeggen dan de mensen, draken. Er zijn natuurlijk wel draken, maar dat zijn geen echte. Er bestaan geen geestelijke draken. Nu, ik ken veel geestelijken die ook draken genoemd mogen worden. Waar het om gaat is dit:

Als ik probeer het hoogste Licht te bereiken, dan zal ik het diepste duister moeten erkennen. Dat heeft die Meester feitelijk gezegd.

Als u wist hoeveel drakenlegenden en drakenmagie in de taoïstische benadering daardoor ontstaan zijn, dan zoudt u zich doodschrikken. De woorden van de ingewijden werden weer ontdaan van hun werkelijke betekenis. Toch heeft hij in wezen niets anders gezegd dan vele christenen in hun geloofsbelijdenis zeggen: 'Hij is gestorven, afgedaald ter helle en de derde dag herrezen uit de dood'. Dat is het raadsel.

Je kunt niet tot het Licht komen dan slechts door het duister, want slechts hij, die het duister kent, kan bewust het Licht beleven.

Dan zeggen de mensen: Daar heb ik helemaal geen zin in. Ik heb deugdzaam geleefd, ik heb geleden en dan zal God zijn engel wel even sturen en ik kom franco per post aan in de hemelpoort met palmtakken, hallelujagezang en al wat daarbij hoort. Dat is weer het menselijke sprookje dat op basis van de waarheid berust.

'Er is geen hemel dan de hemel die je in jezelf vindt, als je de hel hebt doorproefd die in je bestaat'. Dat is ook een woord van een Meester. Om af te sluiten zou ik er nog dit aan willen toevoegen:

In datgene wat de Meester zegt, zoeken wij dat wat onze visie bevestigt. En juist daarmee maken wij de grote fout. Daarom maken wij van de waarheid een sprookje en beseffen niet dat, terwijl wij het sprookje vertellen, wij de waarheid aan een ander doorgeven en onderwijl leven wij zelf met de leugen. Dit is dan van mij.

Vrienden, ik hoop, dat ik u iets verder heb gebracht als u ooit weers eens Evangelie, bijbel, profetieën of wat dan ook leest. Als u zich dan eens gaat afvragen wat er werkelijk mee bedoeld zou zijn. Want een geestelijke waarde kun je alleen uitdrukken in gelijkenissen en nooit in concrete woorden laat staan in concrete bevelen, geboden en opdrachten.

--:-

FANTASIE.

Fantasie, de droomwereld die ik mijzelf schep om aan te vullen dat wat ik beleef en niet kan beleven.

De fantasie, de droom van de werkelijkheid, die onttrokken is aan de feiten die ik ken.

Fantasie, het vermogen om in de toekomst te zien en het gelijktijdig niet te erkennen.

Fantasie, het opbouwen van een kasteel in de wolken en daar met je gedachten vertoeven omdat je niet hoeft te bemerken hoe stenig de weg is die je op aarde moet gaan.

Veel is fantasie, want al datgene wat niet werkelijk is voor ons - geestelijk of anderszins - dat zullen wij proberen aan te vullen met onze dromen. Of het nu een droom is van een hemel, van Zomerland of van een hel voor anderen. Of het de droom is van een wereld van morgen die beter zal zijn of een wereld van gisteren die zoveel slechter was, dat doet niet ter zake. Wij fantaseren. En in die fantasie maken wij voor onszelf het leven leefbaar.

Laten wij echter één ding niet vergeten: de fantasie is ten dele een ontvluchting aan de werkelijkheid. Zolang wij in onze fantasie niet aan onze werkelijkheid ontvluchten is ze aanvaardbaar. Dan kan ze zelfs veranderen in profetie. Maar zodra het eigen "ik" de kern is geworden van de gehele fantasie, dan is zij niets anders dan een poging tot zelfbevestiging voortkomend uit het onvermogen tot zelfaanvaarding.

:--:-: